

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4634/2565

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคโจทก์ นาย ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/34, ป.พ.พ. มาตรา 193/30, ป.พ.พ. มาตรา 224, ป.วิ.พ. มาตรา 225, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำให้การของจำเลยที่ 1 ถือเป็นคำให้การที่แสดงเหตุแห่งการปฏิเสธเรื่องคดีขาดอายุความไว้แล้ว และเป็นการปฏิเสธความรับผิดชอบตามคำฟ้องโดยอ้างว่า สิทธิเรียกร้องของโจทก์ไม่ว่าจะอาศัยเหตุใด และเริ่มนับสิทธิเรียกร้องตั้งแต่วันใดแล้วแต่ขาดอายุความทั้งสิ้น คำให้การของจำเลยที่ 1 หาใช่คำให้การที่ไม่ทราบแน่ชัดว่าอายุความเริ่มนับตั้งแต่เมื่อใดอันเป็นคำให้การไม่ขัดแย้ง คดีมีประเด็นข้อพิพาทว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความตามคำให้การต่อสู้คดีของจำเลยที่ 1 แล้ว จำเลยที่ 1 ขอบที่จะยกปัญหาดังกล่าวขึ้นอุทธรณ์ได้ โจทก์เรียกให้จำเลยที่ 1 รับผิดค่ากระแสไฟฟ้าที่ขาดตกบกพร่องไปอันเนื่องมาจากการขอตัดฝากมิเตอร์เพื่อลดการใช้กระแสไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 ทำให้โจทก์เปลี่ยนแปลงการคิดค่าใช้กระแสไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 จากอัตราประเภทที่ 3 กิจการขนาดกลาง เป็นอัตราประเภทที่ 2 กิจการขนาดเล็ก ที่ไม่นำค่าความต้องการพลังไฟฟ้ารวมเข้ากับค่ากระแสไฟฟ้าในระหว่างนั้น และเมื่อครบกำหนดการตัดฝากมิเตอร์จำเลยที่ 1 กลับมาใช้กระแสไฟฟ้ารวมเกิน 30 กิโลวัตต์ ตั้งแต่เดือนเมษายน 2554 ถึงเดือนสิงหาคม 2557 โดยที่โจทก์ไม่ทราบทำให้ไม่ได้นำค่าความต้องการพลังไฟฟ้าที่จำเลยที่ 1 ใช้ไปในเดือนดังกล่าวคำนวณเป็นค่ากระแสไฟฟ้าที่จำเลยที่ 1 ต้องชำระแก่โจทก์ เป็นเหตุให้โจทก์เรียกเก็บค่ากระแสไฟฟ้าที่จำเลยที่ 1 ใช้ไปน้อยกว่าความเป็นจริง แม้ค่ากระแสไฟฟ้าที่ตลาดเคลื่อนจะไม่ได้เป็นผลจากการแก้ไขติดตั้งมิเตอร์ไฟฟ้าหรือเกิดขึ้นเพราะความทุจริตของจำเลยที่ 1 แต่เมื่อตามหนังสือเอกสารหมาย จ.9 มีข้อความที่เข้าใจได้ว่า หากต่อมาในภายหลังจำเลยที่ 1 กลับไปทำฟาร์มเลี้ยงไก่ซึ่งเป็นเรื่องของกาลภายหน้าและใช้กระแสไฟฟ้าในอัตราตามสัญญาเดิมแล้ว จำเลยที่ 1 จะแจ้งให้โจทก์ทราบเพื่อให้โจทก์ปรับเปลี่ยนอัตราการคิดค่ากระแสไฟฟ้าให้เป็นไปตามอัตราในสัญญาสอดคล้องกับการใช้กระแสไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 การที่จำเลยที่ 1 นิ่งเฉยไม่แจ้งการเปลี่ยนแปลงการใช้กระแสไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นต่อโจทก์ เป็นผลให้จำเลยที่ 1 ได้ประโยชน์จากการใช้กระแสไฟฟ้าของโจทก์โดยชำระค่ากระแสไฟฟ้าน้อยกว่าความเป็นจริง ก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์และโจทก์ใช้สิทธิเรียกร้องค่ากระแสไฟฟ้าส่วนที่ขาดจำนวนเช่นนี้ จึงมิใช่การใช้สิทธิที่โจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้าใช้สิทธิเรียกร้องค่ากระแสไฟฟ้าที่ค้างชำระอันมีต่อผู้ขอใช้กระแสไฟฟ้าซึ่งอยู่ในบังคับ ป.พ.พ. มาตรา 193/34 (1) แต่เป็นกรณีไม่มีกฎหมายบัญญัติอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงมีอายุความ 10 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/30 โจทก์ตรวจพบเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558 โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องค่ากระแสไฟฟ้าที่ขาดเพิ่มเติมจากจำเลยที่ 1 นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป เมื่อนับถึงวันฟ้องยังไม่พ้นกำหนด 10 ปี คดีโจทก์ไม่ขาดอายุความ ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ป.พ.พ. มาตรา 224 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่มีผลใช้บังคับแล้ว จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยผิดนัดของหนี้เงินในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันที่ 24 สิงหาคม 2560 จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 ตาม ป.พ.พ. มาตรา 224 วรรคหนึ่ง เดิมและรับผิดชอบดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จตามมาตรา 224 วรรคหนึ่ง ที่

แก้ไขใหม่ อันเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกา
มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชำระเงิน 588,563 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี
ของต้นเงิน 525,502.87 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยที่
2 ร่วมชำระเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป
จนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา โจทก์ยื่นคำร้องขอ
ถอนฟ้องจำเลยที่ 2 โดยอ้างว่าจำเลยที่ 2 ได้ชำระเงิน 100,000 บาท ให้แก่โจทก์จนเป็นที่พอใจ
แล้ว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษา ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 525,502.87 บาท
พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันที่ 24 สิงหาคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะ
ชำระเสร็จแก่โจทก์ โดยให้นำเงิน 100,000 บาท ที่จำเลยที่ 2 ชำระเมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2562
ไปหักออกจากดอกเบี้ยและต้นเงินตามลำดับ ให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดย
กำหนดค่าทนายความ 15,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 ให้เป็นพับ
จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษายืน ให้จำเลยที่ 1 ใช้
ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์แทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้เป็นเงิน 10,000 บาท
จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า
ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2546 จำเลยที่ 1 ทำ
สัญญาซื้อขายกระแสไฟฟ้าจากโจทก์ เพื่อใช้ในการกิจการฟาร์มเลี้ยงไก่ของจำเลยที่ 1 โดยโจทก์คิดค่า
กระแสไฟฟ้าจากจำเลยที่ 1 เป็นรายเดือน ในอัตราค่าไฟฟ้า ประเภทกิจการขนาดกลาง ซึ่งมี
กระแสไฟฟ้าเพื่อแสงสว่างรวมเกิน 30 กิโลวัตต์ และจำเลยที่ 1 ต้องชำระเงินค่าไฟฟ้าปรับปรุง
มาตรวัดไฟฟ้าคลาดเคลื่อนให้แก่โจทก์ภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ได้รับใบแจ้งหนี้ โดยมีจำเลยที่ 2
เป็นผู้ค้ำประกันการชำระหนี้ภายในวงเงิน 100,000 บาท โจทก์นำเครื่องวัดไฟฟ้าไปติดตั้ง และให้
จำเลยที่ 1 ใช้กระแสไฟฟ้าตามสัญญาเรื่อยมา ต่อมาจำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอตัดฝากมิเตอร์เพื่อขอ
ใช้กระแสไฟฟ้าเพื่อแสงสว่างรวมไม่เกิน 30 กิโลวัตต์ ในระหว่างวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2554 ถึงวันที่
30 มีนาคม 2554 ซึ่งทำให้ในระหว่างนั้นไม่มีการนำค่าความต้องการพลังไฟฟ้าไปคำนวณรวม
เข้ากับค่ากระแสไฟฟ้า และเมื่อครบกำหนดการตัดฝากมิเตอร์ จำเลยที่ 1 ใช้กระแสไฟฟ้ารวมเกิน
30 กิโลวัตต์ แต่โจทก์มิได้นำค่าความต้องการพลังไฟฟ้ามาคำนวณเป็นค่าไฟฟ้า ภายหลังจากนั้น
วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558 พนักงานของโจทก์ตรวจสอบจึงพบว่าการประมวลผลจดหน่วยพิมพ์บิล
เพื่อเรียกเก็บเงินค่ากระแสไฟฟ้าจากจำเลยที่ 1 คลาดเคลื่อนไป โดยตั้งแต่เดือนเมษายน 2554 ถึง
เดือนสิงหาคม 2557 มิได้มีการนำค่าความต้องการพลังไฟฟ้าที่จำเลยที่ 1 ใช้ไปในแต่ละเดือนมา
คำนวณเป็นค่ากระแสไฟฟ้าที่ต้องชำระแก่โจทก์ด้วย คิดเป็นเงินค่าไฟฟ้าส่วนที่ขาดไป
525,502.87 บาท คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยที่ 1 ได้รับอนุญาตให้ฎีกาเพียงประการเดียว
ว่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ในประเด็นที่ว่าฟ้องโจทก์ขาด
อายุความเป็นการไม่ชอบหรือไม่ ในปัญหานี้ จำเลยที่ 1 ฎีกาอ้างว่า จำเลยที่ 1 ได้แสดงเหตุแห่งการ
ปฏิเสธในคำให้การโดยชัดแจ้งแล้วว่า โจทก์ชอบที่จะใช้สิทธิเรียกร้องค่ากระแสไฟฟ้าตั้งแต่เดือน
เมษายน 2554 ถึงเดือนสิงหาคม 2557 ภายในกำหนด 2 ปี นับตั้งแต่เกิดสิทธิเรียกร้องในแต่ละ
ช่วงเวลาเป็นลำดับไป การที่โจทก์นำคดีมาฟ้องเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2562 ล่วงเลยกำหนด

ระยะเวลา 2 ปี คดีโจทก์จึงขาดอายุความ คำให้การของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวมีประเด็นเรื่องอายุความแล้ว ทั้งปัญหาเรื่องอายุความยังเป็นประเด็นข้อพิพาทที่ศาลชั้นต้นกำหนดไว้อีกด้วย ส่วนคำให้การของจำเลยที่ 1 ที่อ้างว่า เมื่อโจทก์ตรวจสอบพบว่ามีกระแสไฟฟ้าคลาดเคลื่อนเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558 โจทก์ต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในกำหนด 2 ปี นับตั้งแต่วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2558 เป็นต้นไป เป็นคำให้การปฏิเสธคำฟ้องของโจทก์ที่ว่า โจทก์มีสิทธิเรียกร้องค่ากระแสไฟฟ้าหลังจากตรวจพบข้อบกพร่อง คำให้การของจำเลยที่ 1 จึงเป็นคำให้การที่ขัดแย้งและมิได้ขัดแย้งกันเอง การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยว่า คดีไม่มีประเด็นเรื่องอายุความ และไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ไว้พิจารณาจึงไม่ถูกต้อง นั้น เห็นว่า คำให้การของจำเลยที่ 1 ที่ต่อสู้ปฏิเสธคำฟ้องของโจทก์โดยอ้างว่า โจทก์เป็นผู้ประกอบการค้าฟ้องเรียกค่ากระแสไฟฟ้าจากจำเลยที่ 1 มีกำหนดอายุความ 2 ปี และค่ากระแสไฟฟ้าเดือนเมษายน 2554 ถึงเดือนสิงหาคม 2557 โจทก์มิได้ใช้สิทธิเรียกร้องภายในเดือนเมษายน 2556 ถึงเดือนสิงหาคม 2559 ตามลำดับ ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความ ทั้งการที่โจทก์เรียกร้องให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบเหตุที่โจทก์พบการประมวลผลจดหน่วยพิมพ์ผิดพลาดเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558 โจทก์มิได้ฟ้องภายใน 2 ปี นับแต่วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2558 ด้วย คดีจึงขาดอายุความเช่นเดียวกัน ถือเป็นคำให้การที่แสดงเหตุแห่งการปฏิเสธเรื่องคดีขาดอายุความไว้แล้ว และเป็นการปฏิเสธความรับผิดชอบตามคำฟ้องโดยอ้างว่าสิทธิเรียกร้องของโจทก์ไม่ว่าจะอาศัยเหตุใดและเริ่มนับสิทธิเรียกร้องตั้งแต่วันที่ใดล้วนแล้วแต่ขาดอายุความทั้งสิ้น คำให้การของจำเลยที่ 1 หาใช่คำให้การที่ไม่ทราบแน่ชัดว่าอายุความเริ่มนับตั้งแต่วันที่ใด อันเป็นคำให้การไม่ขัดแย้งดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัย คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความตามคำให้การต่อสู้คดีของจำเลยที่ 1 แล้ว และจำเลยที่ 1 ซึ่งไม่เห็นพ้องกับคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่วินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่ขาดอายุความ ชอบที่จะหยิบยกปัญหาดังกล่าวขึ้นอุทธรณ์ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 โดยเห็นว่า คดีไม่มีประเด็นเรื่องอายุความ และปัญหาเรื่องอายุความเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังขึ้น เมื่อวินิจฉัยดังนี้แล้ว ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ไปเสียเลย โดยไม่ย่อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาพิพากษาใหม่ คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ ในปัญหานี้จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ว่า การที่โจทก์เรียกเก็บค่ากระแสไฟฟ้าคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง เกิดจากข้อขัดข้องในระบบของโจทก์กับความบกพร่องของโจทก์ที่ไม่แก้ไขข้อมูลในระบบ ทำให้ไม่มีการนำค่าความต้องการพลังไฟฟ้ามาคำนวณรวมเป็นค่ากระแสไฟฟ้าด้วย ค่ากระแสไฟฟ้าที่คลาดเคลื่อนไปหาได้เกิดจากการแก้ไขตัดแปลงมิเตอร์ไฟฟ้าหรือความทุจริตของจำเลยที่ 1 ทั้งโจทก์สามารถตรวจสอบการใช้กระแสไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 ได้ว่า หากจำเลยที่ 1 ใช้กระแสไฟฟ้ารวมเกิน 30 กิโลวัตต์ โจทก์ย่อมชอบที่จะนำค่าความต้องการพลังไฟฟ้ารวมคำนวณเป็นค่ากระแสไฟฟ้าให้ถูกต้องได้ตั้งแต่แรก และสิทธิเรียกร้องค่ากระแสไฟฟ้าที่มีอยู่ก่อนแล้วตั้งแต่เดือนเมษายน 2554 ถึงเดือนสิงหาคม 2557 ย่อมมีอายุความ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 (1) อีกทั้งการที่โจทก์มิได้ฟ้องเรียกร้องค่ากระแสไฟฟ้าที่ขาดจำนวนไปเพราะความผิดของโจทก์ภายใน 2 ปี นับตั้งแต่วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558 อันเป็นวันที่โจทก์ตรวจสอบพบการเรียกเก็บค่ากระแสไฟฟ้าคลาดเคลื่อน ฟ้องโจทก์จึงขาด

อายุความ นั้น เห็นว่า หนี้ค่ากระแสไฟฟ้าที่โจทก์เรียกร้องให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบโจทก์ เป็นค่ากระแสไฟฟ้าที่ขาดตกบกพร่องไปอันเนื่องมาจากการขอตัดฝากมิเตอร์เพื่อลดการใช้กระแสไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 จากการใช้กระแสไฟฟ้าเพื่อแสงสว่างเดิมรวมเกิน 30 กิโลวัตต์ เป็นการใช้กระแสไฟฟ้าเพื่อแสงสว่างรวมไม่เกิน 30 กิโลวัตต์ ในระหว่างวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2554 ถึงวันที่ 30 มีนาคม 2554 ทำให้โจทก์เปลี่ยนแปลงการคิดค่าใช้กระแสไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 จากอัตราประเภทที่ 3 กิจการขนาดกลาง เป็นอัตราประเภทที่ 2 กิจการขนาดเล็ก ที่ไม่มีการนำค่าความต้องการพลังไฟฟ้ารวมเข้ากับค่ากระแสไฟฟ้าในระหว่างนั้นด้วย และเมื่อครบกำหนดการตัดฝากมิเตอร์จำเลยที่ 1 กลับมาใช้กระแสไฟฟ้ารวมเกิน 30 กิโลวัตต์ ตั้งแต่เดือนเมษายน 2554 ถึงเดือนสิงหาคม 2557 โดยที่โจทก์ไม่ทราบเรื่อง ทำให้มิได้นำค่าความต้องการพลังไฟฟ้าที่จำเลยที่ 1 ใช้ไปในเดือนเมษายน 2554 ถึงเดือนสิงหาคม 2557 มาคิดคำนวณเป็นค่ากระแสไฟฟ้าที่จำเลยที่ 1 ต้องชำระแก่โจทก์ เป็นเหตุให้โจทก์เรียกเก็บค่ากระแสไฟฟ้าที่จำเลยที่ 1 ใช้ไปน้อยกว่าความเป็นจริง คิดเป็นค่ากระแสไฟฟ้าที่ขาดไปเป็นเงิน 525,502.87 บาท แม้ค่ากระแสไฟฟ้าที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงที่โจทก์เรียกร้องนี้ จะมีได้เป็นผลจากการแก้ไขตัดแปลงมิเตอร์ไฟฟ้าหรือเกิดขึ้นเพราะความทุจริตของจำเลยที่ 1 ดังที่จำเลยที่ 1 ยกขึ้นเป็นข้ออุทธรณ์ แต่เมื่อข้อเท็จจริงได้ความตามหนังสือว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้ร้องขอต่อโจทก์เพื่อเปลี่ยนแปลงการใช้กระแสไฟฟ้าและขอให้โจทก์เปลี่ยนแปลงการคิดค่าใช้กระแสไฟฟ้าในระหว่างวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2554 ถึงวันที่ 30 มีนาคม 2554 โดยหนังสือของจำเลยที่ 1 ที่ร้องขอต่อโจทก์มีข้อความระบุทำนองว่า เนื่องจากฟาร์มไก่ของจำเลยที่ 1 หยุดพักในช่วงเวลาดังกล่าวเพราะเกิดโรคระบาด ทางกรมปศุสัตว์จึงแจ้งให้พักฟาร์มเลี้ยงไว้อย่างน้อยสองเดือน และเมื่อนำไก่มาเลี้ยงได้แล้วจะแจ้งให้ทราบต่อไป ข้อความตามหนังสือดังกล่าวย่อมเป็นที่เข้าใจกันได้ว่า หากต่อมาในภายหลังจำเลยที่ 1 กลับไปทำฟาร์มเลี้ยงไก่ซึ่งเป็นเรื่องของกาลภายหน้าและใช้กระแสไฟฟ้าในอัตราตามสัญญาเดิมเมื่อใดแล้ว จำเลยที่ 1 จะเป็นฝ่ายแจ้งให้โจทก์ทราบเพื่อให้โจทก์ปรับเปลี่ยนอัตราการคิดค่ากระแสไฟฟ้าให้เป็นไปตามอัตราในสัญญาสอดคล้องกับการใช้กระแสไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 ด้วย การที่จำเลยที่ 1 นิ่งเฉยเสียไม่แจ้งการเปลี่ยนแปลงการใช้กระแสไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นต่อโจทก์ จนเป็นผลให้จำเลยที่ 1 ได้ประโยชน์จากการใช้กระแสไฟฟ้าของโจทก์โดยชำระค่ากระแสไฟฟ้าน้อยกว่าความเป็นจริงก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์และโจทก์ใช้สิทธิเรียกร้องค่ากระแสไฟฟ้าส่วนที่ขาดจำนวนเช่นนี้ จึงมิใช่การใช้สิทธิที่โจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้าใช้สิทธิเรียกร้องค่ากระแสไฟฟ้าที่ค้างชำระอันมีต่อผู้ขอใช้กระแสไฟฟ้าของโจทก์ซึ่งอยู่ในบังคับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 (1) หากแต่เป็นกรณีที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงต้องใช้อายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าโจทก์ตรวจพบการประมวลผลจดหน่วยพิมพ์บิลผิดพลาดเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558 โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องค่ากระแสไฟฟ้าที่ขาดเพิ่มเติมจากจำเลยที่ 1 นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป และเมื่อนับถึงวันที่โจทก์นำคดีนี้มาฟ้อง คือ วันที่ 15 มีนาคม 2562 ยังไม่พ้นกำหนด 10 ปี คดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ ที่ศาลชั้นต้นเห็นว่าคดีโจทก์ไม่ขาดอายุความชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ที่ว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ 2 ปีฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 มีผลใช้บังคับแล้ว จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยผิดนัดของหนี้เงิน 525,502.87 บาท ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันที่

24 สิงหาคม 2560 จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง เดิม และรับผิดชำระดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ตามมาตรา 224 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ ปัญหาดังกล่าว เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 525,502.87 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันที่ 24 สิงหาคม 2560 จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้นบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ทั้งนี้ให้นำเงิน 100,000 บาท ที่จำเลยที่ 2 ชำระเมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2562 ไปหักออกจากดอกเบี้ยและต้นเงินตามลำดับ นอกจากนี้ก็แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ณัฐชัย ไวยภาษจिरกุล · ประทีป อ่าววิจิตรกุล · แรกรณ ปริพนธ์พจนพิสุทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4634/2565>